

ЧАСТЪ ПЪРВА

Българската колония въ Цариградъ.

I.

Нейното значение.

Българската колония въ Цариградъ, като отдѣлна народна единица между многото други въ тоя многолюденъ и разнолюденъ градъ народности, захвана да се поокопитва около 1830 год. слѣдъ гръцкото възстание, *Завърата* (1821—1828 г.), и слѣдъ руско-турската война, свършена съ одринския договоръ отъ 2/14 септемврия 1829. Отъ онова врѣме насамъ тя не прѣстана да се развива всѣчески въ своето народно самосъзнание, до като прѣзъ 1848. г. слѣдъ дълги съвѣщания, колебания и прѣговори успѣ да се сдобие, като съ съборенъ български пунктъ, и съ една скромна черквица при едно признато отъ черковнитѣ и граждански власти настоятелство, гледано и посрѣщано слѣдъ малко като прѣдставителство на живѣещитѣ въ Цариградъ българи. Така сега сплотена, тя почна да проявява разнообразно своя животъ съ безъ съмнѣние по-голѣма и по-плодотворна дѣятелность, усилена още повече слѣдъ крѣмската война и послѣдвалия парижки договоръ (1853—1856. г.), тъй чувствително подѣйствувалъ върху по-просвѣтенитъ умове между християнскитѣ населения въ отоманската империя.